

Hồi 454

Ngộ hội liễu tha

Đoàn quân Biên Hoang khải hoàn kéo về qua Đông môn vào Tập, Hoang nhân từ Dạ Oa Tử nhốn nháo ùa ra cả một biển người mênh mông đứng chen chúc hai bên con đường lớn thông qua Bắc môn hoan nghênh chiến thắng ngoạn mục của những người anh hùng, pháo hoa vọt lên trời thành những quang sáng rực rỡ đủ màu liên tiếp nhau nổ tung, tiếng pháo râm ran.

Đoàn người chiến thắng xếp thành hàng bốn do chủ soái Mộ Dung Chiến dẫn đầu ngang nhiên tể ngựa vào Tập, chiến sĩ hai bên giương cao đuốc, đoàn quân hai ngàn người biến thành một con rồng lửa thấy đầu mà không thấy đuôi khiến cho khí thế và uy phong càng tăng lên gấp bội.

Quả chuông thần thánh ở Cổ Chung lâu rung lên từng hồi, âm hưởng vang vọng tận trời xanh, mỗi hồi chuông đều thấm sâu vào tâm khảm Hoang nhân, khiến ai nấy nhiệt huyết rạo rực, không kiềm chế được mình.

Những tòa tiền lâu ở Bắc Đình khẩu đã bị san thành đất bằng, sau khi đám lãnh tụ Hoang nhân thương nghị đều cho rằng không nên phái người trấn giữ, bởi sau chiến dịch này kẻ nào vẫn dám tới động thổ trên đầu thái tử thì chỉ là một lũ ngu xuẩn đến tìm chết, huống hồ đã vào đông, gió tuyết hành hạ, muốn xây dựng doanh trại quy mô kiên cố sẽ khó khăn hơn nhiều, Hoang nhân có kinh nghiệm lần này tự nhiên sẽ đủ khả năng ung dung đối phó.

Mộ Dung Chiến và Thác Bạt Nghi sóng ngựa cùng đi, dẫn đầu bộ đội tiếp thụ quần chúng hoan nghênh, tiếng hò reo dồn dập như sóng biển, tình cảm Hoang nhân gần như điên rồ lây nhiễm chiến sĩ trở về, người hoan nghênh và được hoan nghênh đều kêu la rú rít theo kiểu Dạ Oa tộc, lại càng thúc đẩy không khí rạo rực dâng lên cao trào.

Mộ Dung Chiến cười nói với Thác Bạt Nghi: “Đó chính là tư vị mê người của chiến thắng”.

Thác Bạt Nghi vừa đưa tay vẫy quần chúng hai bên đường hoan nghênh vừa đáp: “Lần này tuy chỉ là một chiến dịch nhỏ hơn nhiều so với hai lần phản công Biên Hoang Tập, nhưng ý nghĩa trọng đại, giống như chặt đứt cánh tay địch thủ đang bóp hấu bóp họng mình, chúng ta lại được tự do hít thở”.

Mộ Dung Chiến thúc ngựa dẫn đầu bộ đội từ từ tiến vào Dạ Oa Tử, Cổ chung trường xuất hiện ở trước mặt, Chung lâu ngạo nghễ vươn mình ở trung tâm quảng trường vẫn không ngừng gửi đến tiếng chuông mừng công.

Khí thế ở quảng trường lại càng ghê gớm, hàng vạn người ủa vào quảng trường, chỉ để lại một khoảng vừa đủ cho binh lính đi qua tiến về Cổ Chung lâu thần thánh, mỗi tấc đất còn lại đều chen chúc Hoang nhân kích động hoan hô, kể các cô nương thanh lâu cũng chạy tới tham gia, đủ biết náo nhiệt đến mức nào.

Hồ Lôi Phương, Phí Nhị Phiết và Trình Thương Cổ lưu lại giữ Biên Hoang Tập đều tụ tập trên Quan viễn đài đại biểu Biên Hoang Tập chúc mừng đoàn quân trở về.

Tiếng chuông chợt ngừng lại, nhưng dư âm vẫn không ngớt vọng mãi trong tai mỗi người.

Bộ đội tới trước cửa Chung lâu.

Cả quảng trường yên lặng, chỉ còn nghe tiếng lửa đuốc cháy phùng phùng.

Toàn thể chiến sĩ đồng thanh hét lớn, lập tức kích thích tiếng hò reo động trời như sóng cả vang vọng quảng trường.

Trình Thương Cổ ở trên Quan viễn đài đưa cao song thủ, chúng nhân lập tức ngoan ngoãn lặng yên.

Mộ Dung Chiến hướng lên Quan viễn đài hét to: "Bọn ta may không nhục mệnh đã san bằng vị trí Yên nhân ở Bắc Dĩnh khẩu, giết chết chủ soái, đuổi quân thù ra khỏi Biên Hoang".

Lại một trận hò hét đình tại điếc óc.

Trình Thương Cổ ngựa lên trời cười lớn, liền tiếp kêu ba tiếng hảo, đoạn nói: "Ta đại biểu Biên Hoang Tập xin bày tỏ sự thành kính lớn lao nhất đối với các chiến sĩ, chỉ cần ai nấy một lòng vì Biên Hoang Tập, thắng lợi sau cùng sẽ thuộc về ta, sẽ tới ngày Thiên Thiên tiểu thư và Thi Thi trở về".

Lần này không còn ai kiềm chế được tình cảm kích động nữa, tiếng hoan hô, âm thanh đi đùng của pháo nổ và khói lửa dày đặc từ đám pháo hoa bao trùm che kín toàn bộ quảng trường.

Yến tiệc mừng công diễn ra như điên như cuồng.

oOo

Yến Phi điềm đạm nói: “Hương huynh có tướng tượng ở đây đã từng xảy ra chuyện gì không?”.

Chàng quyết định cho Hương Vũ Điền biết sự thật liên quan đến Đại tam hợp, không phải vì Hương Vũ Điền đã đem bí mật về ‘Đạo Tâm Chứng Ma đại pháp’ ra trao đổi, cũng không vì Hương Vũ Điền thích hợp hơn so với những người khác để tiếp thụ câu chuyện kỳ lạ này, mà là vì chàng có lòng mến tài hấn.

Một khi đã động thủ là phải coi kiểm ai nhanh hơn; kiểm ai sắc hơn; ai vô tình hơn.

Bất luận thân phận của Hương Vũ Điền là đệ tử Mặc Di Minh, xuất thân Bí tộc hay là người có tu luyện Ma công đều khiến người ta có cảm giác quý dị khó lường. Bên cạnh đó là tính cách độc đáo, tài trí hơn người của hấn có thể xem là chính tà khó phân. Hiện tại chỉ có bí mật của trời đất và sinh mệnh mới có thể khiến hấn động tâm. Hoặc giả sau khi hấn hiểu rõ tình huống ‘chân thực’ sẽ lại giống như Yến Phi cảm thấy đấu tranh cừ hận trên thế gian chẳng có ý nghĩa gì.

Mục tiêu truy cầu thực sự trong đời Hương Vũ Điền tương đối gần gũi với Tôn Ân, khác biệt duy nhất là Tôn Ân tận mắt chứng kiến Đại tam hợp phát sinh, không như sư tôn của lão và cha Ni Huệ Huy đến khi nhắm mắt vẫn còn nghi ngờ, ôm hận mà đi.

Hương Vũ Điền lộ vẻ ngạc nhiên, nhìn theo ánh mắt Yến Phi hướng vào Thiên huyệt, lập tức tỉnh ngộ, giật mình hỏi: “Phải chăng Yến huynh muốn trở vào cái huyệt lớn này? Chẳng phải do một khối hỏa thạch từ trên trời giáng xuống tạo thành hay sao? Thuyết thư kể như vậy mà. Ai! Ta bị người làm cho hồ đồ rồi!”.

Lần đầu tiên Yến Phi cảm thấy ý chí chiến đấu của Hương Vũ Điền giảm sút, tuy hai người cách nhau hai bờ Thiên huyệt, nhưng tinh thần Hương Vũ Điền lúc nào cũng khóa chặt chàng, chỉ cần chàng thoáng lộ sơ hở thì chắc chắn Hương Vũ Điền sẽ từ bên kia Thiên huyệt tấn công chàng.

Yến Phi đang giữ thế thủ, còn Hương Vũ Điền đang trong tư thế chủ động xuất kích.

Yến Phi khẽ cười đáp lại.

Hương Vũ Điền gượng cười: “Đừng nói với ta là đại huyệt này do sức người tạo thành, ta sẽ tuyệt đối không tin”.

Yến Phi ung dung: “Hương huynh đoán đúng một nửa, Thiên huyệt không phải do thuần bằng sức người làm ra, nhưng lại do người mà có”.

Hương Vũ Điền hai mắt sáng rực đăm đăm nhìn Yến Phi, trầm giọng: “Yến Phi muốn nói gì? Đại huyết này có quan hệ gì với quyết chiến giữa ngươi và Tôn Ân?”.

Yến Phi nhẹ nhàng: “Nếu không có Thiên huyết này, trận chiến giữa ta với Tôn Ân sẽ phải tiếp tục đến khi có một bên bại vong, cũng chính vì Thiên huyết này và chiến quả mới biến thành ly kỳ như vậy, khiến Hương huynh nghĩ nát óc cũng không ra”.

Hương Vũ Điền thở dài: “Yến huynh chó ra giá nữa, tiểu đệ hiểu kỳ đến chết rồi đây, mau thẳng thắn nói ra đi được không? Bọn ta từng là bằng hữu, coi như ta khẩn cầu ngươi đó!”.

Yến Phi bật cười: “Hương huynh thật quá hiểu kỳ. Được rồi! Ngươi đã từng nghe nói đến Đại tam hợp chưa?”.

Hương Vũ Điền ngẩn người: “Đại tam hợp? Lần đầu ta mới nghe nói mấy từ này, tựa như là từ ngữ thuộc về môn phong thủy”.

Yến Phi nói: “Đại tam hợp ngươi chưa từng nghe, vậy Thiên Địa Tâm tam bội thì sao?”.

Nét mặt Hương Vũ Điền thu liễm vẻ phong phú, biến thành lạnh lẽo vô tình, chậm rãi nói: “Yến huynh đừng gạt ta, Thiên Địa Tâm tam bội đương nhiên là ta đã nghe qua, nhưng đó bất quá chỉ là mấy đồ chơi lừa gạt của người trong Đạo môn, có phải ngươi định nói với ta Thiên Địa Tâm tam bội hợp bích liên phát sinh Đại tam hợp không?”.

Yến Phi ung dung đáp: “Thiên Địa Tâm tam bội hoàn toàn không phải là đồ để lừa người, Thiên huyết trước mắt các hạ chính là vật chứng”.

Hương Vũ Điền dán mắt vào Yến Phi, đôi hồ mục thần quang lấp lánh, đoạn quay sang nhìn Thiên huyết, lắc lắc đầu thở dài: “Nếu không phải do miệng Yến Phi nói ra, đánh chết ta cũng không tin. Ai! Rốt cuộc là chuyện gì? Yến huynh có thể nói rõ hơn được không?”.

Yến Phi đáp: “Ta không muốn đề cập đến chi tiết, tóm lại là do cơ duyên xảo hợp, khi ta và Tôn Ân tranh giành tam bội, tình cờ phá giải được ẩn số ngàn đời của Đạo môn, hợp nhất được tam bội xưa nay chưa ai làm nổi, câu chuyện kỳ dị Đại tam hợp liền xuất hiện”.

Hương Vũ Điền ngẩng đầu lên, hai mắt trừng trừng nhìn Yến Phi, nói: “Vậy Động thiên phúc địa trong truyền thuyết có xuất hiện không?”.

Yến Phi đáp: “Ta không biết”.

Hương Vũ Điền la thất thanh: “Thế nào?”.

Yến Phi trầm giọng: “Thực sự ta không biết, Tôn Ân cũng không biết, chỉ biết là hư không bị phá ra thành một khuyết khẩu đủ để một người xuyên qua, Thiên huyết trước mặt Hướng huynh chính là di tích của vụ nổ”.

Hướng Vũ Điền mắt mũi trọn trùng nhìn chàng, Yến Phi dám khẳng định vị cao thủ trẻ tuổi thiên tài này cả đời chưa từng bị chấn động như vậy, lúc này hắc đầu óc trống rỗng, toàn thân sồn gai ốc, vốn dĩ hẳn là kẻ nói năng lưu loát bây giờ cũng im bật không nói gì được.

oOo

Cộc! Cộc! Cộc!

Hác Trường Hanh đưa tay gõ cửa.

Thanh âm Doãn Thanh Nhã vọng ra: “Hác đại ca phải không? Vào đi!”.

Hác Trường Hanh ngẩn người, đoạn đẩy cửa bước vào, Doãn Thanh Nhã sắc mặt tươi tắn ngồi trong góc phòng đang cầm lược chải mái tóc mây xõa vai, miệng tủm tỉm cười, bộ dạng rất khoan khoái.

Hác Trường Hanh tới chiếc ghế thái sư cách nàng chiếc bàn ngồi xuống, ngửi thấy hương thơm sau khi tắm của nàng, trong lòng dâng trào cảm giác thương yêu của người anh lớn với cô em bé bỏng, cười hỏi: “Sao biết là ta?”.

Doãn Thanh Nhã cười: “Đoán thì cũng đoán ra rồi! Sư phụ muốn huynh đến thám thính để biết rõ muội ra làm sao chứ gì! Thanh Nhã nói có sai không?”.

Hác Trường Hanh hơi lúng túng đáp: “Nói đúng một nửa thôi! Ta không thể quan tâm muội sao?”.

Nói đoạn lại chuyển đề tài: “Sao lại đuổi hết cả mấy đứa hầu Châu nhi, Phương nhi ra ngoài, muội không cần người hầu ư?”.

Doãn Thanh Nhã dừng dung: “Muội muốn suy nghĩ một mình chút! Về nhà thích thật, cảm giác thật lạ, yên tâm đi! Trong một thời gian ngắn muội sẽ không rời khỏi nhà đâu, huynh có thể chuyển lời cho bang chủ của huynh như thế”.

Hác Trường Hanh thất thanh: “Vậy còn thời gian dài thì sao?”.

Doãn Thanh Nhã giọng tỉnh khô: “Chuyện tương lai ai biết trước được, người ta ngoan ngoãn ít ngày là đã quá biết điều rồi còn gì!”.

Hác Trường Hanh không làm gì được, đành thay đổi sách lược, nói: “Bang chủ và ta đều cho rằng Thanh Nhã nói có lý, chỗ đặc biệt của Hoang nhân là mọi người đều tự do cạnh tranh, ai nấy bằng thực lực giành lấy thân phận địa vị của mình. Như ta thì khác, ta được bang chủ ủng hộ, là vì được ông ấy tán thưởng tài năng về một phương diện nào đó, vì vậy mới đề bạt ta, tình huống quả thực bất đồng”.

Doãn Thanh Nhã buông lược, bình tĩnh nói: “Hác đại ca nghĩ thế thật ư?”.

Hác Trường Hanh ngạc nhiên.

Doãn Thanh Nhã thở dài: “Hác đại ca nói vậy là vì muốn ta đồng tình, hai bên dễ ăn nói. Coi về mặt đại ca đủ biết thuận miệng nói vậy, không hề nghĩ thế. Nói thật nhé! Ai chịu thừa nhận bản thân mình chỉ có tiếng hão? Nhưng Hoang nhân lại không có vấn đề về phương diện này, Cao Ngạn có thể trở thành thủ tịch phong môi là phải dựa vào bản lĩnh của hấn giành lấy, tuyệt đối không có ai hoài nghi, đó là ấn tượng sâu sắc nhất mà lần này muội cảm thấy ở Biên Hoang Tập, tuy biết rõ nói thật mất lòng, nhưng lại không thể không thể không nói, bởi muội lo lắng cho bang chủ, cũng lo cho Hác đại ca. Hỏi đi! Phải hai người muốn hỏi muội có yêu Cao tiểu tử không đúng không? Có phải chỉ chịu gả cho hấn không đúng không?”.

Hác Trường Hanh vẫn ngẩn người nhìn, không nói nên lời.

Doãn Thanh Nhã duyên dáng cười khúc khích: “Xin lỗi nha! Người ta không cố ý làm khó Hác đại ca, chỉ vì mấy câu nói này cứ để ầm ạch mãi trong lòng, nói được ra thật là sung sướng”.

Lại tiếp: “Hai ngày này ắt sẽ có tin Hoang nhân đại phá quân Yên truyền về, các người sẽ thấy không phải muội cố ý đề cao chí khí Hoang nhân”.

Hác Trường Hanh buông hơi thở dài, vừa ngạc nhiên vừa vui mừng than: “Thanh Nhã quả thật đã hiểu biết rồi”.

Doãn Thanh Nhã vênh mặt: “Người ta khi nào cũng hiểu biết, bất quá chỉ không nói ra thôi! Bởi vì nói ra cũng không ai thêm để ý. Sư phụ rất coi trọng ý kiến huynh, huynh khuyên ông ấy đi! Đích thực là Biên Hoang Tập khí số chưa tận, hùng mạnh như Mộ Dung Thùy mà lần nào đến trêu vào Hoang nhân đều sút đầu mẻ trán. Huống hồ Hoang nhân đâu có đến khiêu khích ta, việc gì ta phải đến trêu chọc họ”.

Hác Trường Hanh gượng cười: "Chuyện tầm thường hoặc giả bang chủ còn nghe ta, nhưng liên quan đến đại sự tranh đoạt thiên hạ, bang chủ tự có chủ trương, đâu đến thứ ta lăm lòi?".

Doãn Thanh Nhã giận dữ: "Hác đại ca!".

Hác Trường Hanh đầu hàng: "Để ta thử coi! Ủi chà! Ta có cách hay hơn".

Doãn Thanh Nhã mở to mắt tò mò.

Hác Trường Hanh nói: "Do muội tự nói với bang chủ hiệu quả hơn nhiều".

Doãn Thanh Nhã hoài nghi: "Thật thế à?".

Hác Trường Hanh cười: "Muội chịu tâm sự với bang chủ là điều bang chủ cầu chẳng được, sẽ hết sức nhẫn nại. Được rồi! Rốt cuộc là muội với Cao Ngạn chuyện thế nào, làm sao hấn chịu để muội về?".

Về mặt Doãn Thanh Nhã bừng sáng, ngọt ngào như mật: "Muội với Cao Ngạn ư? Biết nói thế nào? Tiểu tử này đích thực không hơn không kém là một kẻ vô lại, vô tri trí, lại còn... lại còn vô đạo đức".

Hác Trường Hanh thất thanh: "Vô đạo đức?".

Doãn Thanh Nhã bực tức: "Không phải như huynh nghĩ đâu".

Hác Trường Hanh xòe tay không nói.

Doãn Thanh Nhã nét mặt đăm đũi, mơ màng: "Muội bị Biên Hoang làm cho say mê rồi".

Hác Trường Hanh chưa kịp phản ứng, Doãn Thanh Nhã đã phẫn khởi liền thoảng: "Đến Biên Hoang Tập, thời gian trôi mới nhanh làm sao, mỗi lúc lại có những biến hóa khác nhau, mỗi bước đều kinh hoàng, nhưng lại đầy kích động hứng thú, tiểu tử Cao Ngạn đó thật lắm trò nhiều vẻ, nhào nặn Yền nhân trong lòng bàn tay. Cái tên Hương Vũ Điền cũng không tệ chút nào, hấn cũng được lắm!".

Một hồi lâu, Hác Trường Hanh không biết đối đáp làm sao, hấn có nhiệm vụ quan trọng là dò xét quan hệ giữa Doãn Thanh Nhã và Cao Ngạn để Nhiếp Thiên Hoàn quyết định sách lược ứng phó, nhưng chính hấn lại bị nàng biến thành hồ đồ.

Doãn Thanh Nhã lấy làm kỳ: "Hác đại ca vì sao không nói gì?".

Hác Trường Hanh nghiêng răng quyết định hỏi thẳng: "Rốt cuộc muội và Cao Ngạn có... hắc... có...".

Hai má Doãn Thanh Nhã hiện lên hai đóa mây hồng rực, khiến nàng càng thêm kiều diễm mê người, bữu môi đáp: “Hác đại ca không phải người tốt, lại hỏi người ta về vấn đề này.”

Hác Trường Hanh cười khố: “Có hay không có, Thanh Nhã chỉ cần trả lời ta một câu, để sau đó ta chuyển lời cho bang chủ, Thanh Nhã có thể một mình nhắm nháp tư vị Biên Hoang Du”.

Doãn Thanh Nhã bực tức: “Có thì sao đây?”.

Hác Trường Hanh im lặng một lúc, đột nhiên như quyết định dứt khoát nói: “Thanh Nhã cần biết Hác đại ca của muội đứng về phía muội, đương nhiên đại ca hy vọng Thanh Nhã có thể cùng sống với người muội ưa thích”.

Đoạn thở dài: “Nhưng bang chủ có cách nghĩ của bang chủ, đặc biệt là đang lúc liên minh với Hoàn Huyền, về mặt này cũng không thể không có điều cố kỵ. Muội cũng biết tính nết bang chủ, không ai thay đổi được cách nghĩ của ông ấy. Ai! Không phải ta không vun vào cho hai người, chỉ vì bang chủ không hề lay chuyển.”

Doãn Thanh Nhã hớn hờ: “Biết Hác đại ca tốt với Thanh Nhã thế là được rồi, mọi chuyện khác không quan trọng nữa”.

Hác Trường Hanh ngạc nhiên nhìn nàng, phản ứng của Doãn Thanh Nhã thật quả nằm ngoài ý nghĩ của hắn, nàng nói vậy khiến hắn cảm thấy thật ấm áp trong lòng, lúc này hắn nguyện vì hạnh phúc tương lai của nàng mà làm bất cứ chuyện gì, tuy rằng hắn không làm sao buộc mình hoan hỉ Cao Ngạn.

Doãn Thanh Nhã vui không kể xiết nói: “Huỳnh đi nói với sư phụ, Nhã nhi hoàn toàn trong trắng, vốn muội không định giải thích mấy chuyện khó nói này, nhưng không muốn sư phụ hiểu nhầm Cao Ngạn, hắn không hề giống loại người trong tưởng tượng của sư phụ. Hắn... hắc! Hắn là người quy củ, đối với Nhã nhi còn quá tôn trọng, không dám... không dám làm gì quá lễ, vì thế Nhã nhi... Nhã nhi... không nói nữa! Hác đại ca hiểu là được, là như thế đấy”.

Hác Trường Hanh liền phát giác hình tượng Cao Ngạn trong lòng hắn có cải thiện lớn, vì khác hẳn với suy nghĩ trước kia của hắn, không thể không thay đổi hoàn toàn cách nhìn về Cao Ngạn.

Hắn bắt đầu hơi ưa thích Cao Ngạn.

Doãn Thanh Nhã đột nhiên đỏ hết cả mặt mũi, thẹn thùng cúi đầu nói: “Tiểu tử đó còn nói, nếu không được sư phụ cho phép, hắn... hắn... úi! Muội không nhớ hắn nói gì nữa!”.

Hác Trường Hanh rất kỳ quái hỏi: “Tiểu tử đó lại coi trọng ý kiến của bang chủ như vậy thật là chuyện lạ trong thiên hạ”.

Doãn Thanh Nhã vừa thẹn vừa giận nói: “Đúng thật là như vậy, chính muội nghe hẳn nói”.

Nếu đến bây giờ mà vẫn không hiểu tâm ý Doãn Thanh Nhã đối với Cao Ngạn thì Hác Trường Hanh thật quá ngu, lại càng không xứng với nhân vật thứ hai của Lương Hồ bang.

Hác Trường Hanh hỏi: “Vậy còn Thanh Nhã thì sao?”.

Doãn Thanh Nhã lí nhí trả lời: “Hác đại ca nói với sư phụ, ngày nào sư phụ còn chưa gặt đầu, Nhã nhi còn ở bên người, hiểu thuận hầu hạ người. Mau đi đi! Người ta buồn ngủ rồi”.

- o O o -